

sanud, kõrtsi liggidal te õres pikkali maas ollewa. Et temma tööst ei puuhhanud, märlasini langest wina haisust tunda, mis wie sammo peält ninnasse töüs. Nide hilbud ollid ta seljas, jallad paljad, miltsi ma ei näinud. Kesk teab, kas mehhel sedda olnud wöi luhho ennegi laddunud. Juulised peas ollid sassis eggia nende külge animo aega sugga ei putunud; ollid pealt nähha kui wanna ahjo lund, tahma ja tolmo täis. Temma wöis enne suur tuggerw mees olla, sedda näitasid lehha ja fondid wälja, agga nüüd rind ja käe-warred ollid suinud ja lahjad, posse tahwatand ja haiglast alli farwa, ots pealegi werrine, fest temma olli rängaste füllunud vasta siivvi. Silmad ollid tal finni ja kaua arwasin, et piddi surnud ollema. Pärrast ommeti teggi su lahti ja rälis sanno, fellest ma muud arro ei sanud, kui sedda, et furja wahhele hüdis, lättega maad peksetes. Siis ta jälle kaua ei lükunud funni silmad lahti löi, ringi wahhis ja minno peale wadates, ütles: „Marri, ärra waewa minno hingel! ma 'p olle sind tapnud, 'p olle ma Mardi eggia Hantju merre pöhja matnud! minne — kui ma sind ei näe siis ollen rõmus!“ Pärrast sedda jää wait.

Temma jampsimist ma ei möistnud, piüdsin agga tedda ärratada ehk jallale aidata, — agga waew olli asjata; otasin veel, kas ehk mönni tefäija appi tulles, agga ei olnud seddag'i nähha muud, kui

poissfest. Se tussi, agga mis abbi nisuggusest! et ma sanud temmasti muud kui ahbastust. Fest kui temma joobnud meest näggi, irwitas ja naeris, ojas kele suüst wälja ja ütles: „noh wanna pappa, katsume ommeti! — wöi kas seisame pea peal ja sirkutame jalgo taewa pole? — — tulle wälja!“ ja muud pilkamist räfis veel. Agga minno süddaa sai täis, chvardasini poissi ja nomisini, agga ei tahtnud fest holida waid ütles naerdes: „els ta olle joobnud! mis siis nisuggusega muud tehha, kui nalja; — külla poistega teme issa nenda ja heile öhto olli issa veel juu täis, meie emmagaga narrisime tedda hästi!“ — Oh waeed issad, kes omma laste naerutis jäte! Möelge Noa ja temma poja Hammi peale; — kas tahhate omma lapsed needmisje alla heita? — Ja waeed emmad, kes surja fülvate laste süddanitesse, — kuida tahhate fest Jummalale arro anda? — Se on töestet suur Jummalala arm, kui nisuggune, kes lapsepölves öppinud joobnutest nalja heitma, — kui mehhels sanud, isse ei haka joma ja teistele surja nalja sormima. Mis laps öppib — els mees ennamiste seddasamma te? — Ma nomisini poissi ueste ja öppetasin, et mis temma naljakas nimmetab on furritö, lässisin tedda issa ja emma eest Jummalat palunda; igakord kui jobnud innimest näab, kuriwa mellega ta peale wadata, fest et nisuggune on Jummalast tagganenud; ja wimaks linnatasin temmalse, wanne-